

mărul fără sfârșit

mărul ăsta nu se mai termină odată
și mușca și mușca și muuușca
nu-i trecea nici setea nici pofta de măr
și nici alte pofta nu-i treceau mușcând
mărul ăsta e fără sfârșit
iar pomul mai are vreo câteva kilograme
atârinate în el
se gândeau ei doi
acolo în singurătatea paradisului sălbatic
unde-i aruncase destinul lor de primi oameni
și numai ea mușca mereu din singurul măr
care le fusese dăruit cică de șarpe
aș
și-l luaseră singuri
iar pomul încă le mai oferea și alte plăceri și bucurii
și cine știe mai ce
era un pom spre care încă se mai
se uitau
cu jind
dar de mușcat mușca numai ea
și când nimeni nu-i vedea
îi mai dădea și bărbatului de alături
ca să știe și el pe ce lume trăiește